

Woord der gedachtenis [Om 's HEEREN huis nr. 96]

1 november 1966 – 1 mei 1979

Een woord ter gedachtenis geschreven, op verzoek van de Hervormd Gereformeerde Gemeente te Hilversum, dit naar aanleiding van het 12 ½ jarig bestaan; en het onafgebroken voorrecht te mogen verkeren onder het dierbaar evangelie, door de prediking van Ds.D.Chr.Overduin als herder en leraar "Het zijn de goedertierenheden des Heeren, dat wij niet vernield zijn, dat Zijn barmhartigheden geen einde hebben". Klaagliederen 3:11

Het is geliefde gemeente al weer vele jaren geleden dat wij, toen het nog geen gemeente was, bij u voorgingen in de prediking des Woords. Twee van de oudste bestuursleden br. L.D. [1887-1970] en br. A. d. W. beide al in de eeuwige rust ingegaan. Broeder P. en V., inmiddels ook oud geworden zijnde, zijn nog als ambtsdragers in uw midden. Wij logeerde toen bij br. V. en gedenken nog aan de zorgende hand van zijn geliefde vrouw, die in alles voor ons zorgde. Onze bede is dan ook: De Heere geve den huize van deze broeder en zuster barmhartigheid, want zij hebben mij dikwijls verkwikt, en zich voor mij, de meest ellendige zondaar niet geschaamd.

Ten laatste leidde de weg van onze zoon naar ulieden. Daar wijd ik nu verder niet over uit, alleen dat het de begeerte van ons hart was, dat de Heere hem in Hilversum een gemeente wilde geven. En velen en grote wonderen heeft de Heere in uw midden gedaan.

En nu spreekt dat lieve Woord des Heeren: "Het zijn de goedertierenheden des Heeren, dat wij niet vernield zijn". Dus nu valt alles weg van ons. Niet een enkele verdiensten onzerzijds. Wat dan wel? Wij zijn niet anders waardig, dan om vernield te worden. Dat is voor eeuwig verdoemd te worden. Ja maar die mensen waren toch zo heilbegerig naar dat Evangelie de Zaligheid. Hadden ze alles niet voor over? Nou dat geloven wij vast. Maar geliefde gemeente, daar zit onzerzijds geen enkele verdiensten in, want al wat goed is valt onder de goedertierenheid des Heeren. Is dus enkel genade. Wel zal God uit enkel genade belonen. Maar wij kunnen niets anders zeggen dan: "Heere waar hebben wij dat gedaan?" Dus bij de overdenking van Gods goedertierenheden blijft het wonder over in onze harten: "O Heere, wat heeft U bewogen dat wij niet vernield zijn". Dan geliefde lezers, gaan wij terug naar de stille eeuwigheid. Want die goedertierenheden zijn van eeuwigheid en tot in der eeuwigheid. Hoe verdoemd, hoe vernielenswaardig, hoe vervloekt gij uzelf ook mocht vinden, ja alles verzondigd dag aan dag. Ja hoe diep gevallen, hoe zwaar gezondigd, tegen licht en beter weten in. Kom, kijk eens in uw levensboek. Was uw hart er altijd bij als Gods Woord verkondigd werd? Waren wij altijd verblijd met Zijn Evangelie? Wij hoorde dat het de Drie-enige God Zelf is, Die zalig maakt. Ja Die vrijmachtig Zijn Lieve Zoon heeft gegeven uit de kracht van 's Vaders Eeuwige Liefde, om zulke goddelozen te zaligen om niet.

Geen werk van onze handen, dat vergaat, dat houdt geen stand. De is satans bedrog. Daar begon de helhond mee in het paradijs. En Adam en Eva luisterden naar zijn helse leugen. En het pronkstuk van Gods schepping, zo goed gemaakt, maakte zichzelf door vrij en moedwillig ongehoorzaamheid totaal dood, Dood voor God, Zijn Beeld kwijt. In plaats van kennis niets dan dwaasheid. In plaats van gerechtigheid niets dan ongerechtigheid, zonde, schande en schaamte. In plaats van heiligheid niets

dan vuiligheid, een steeds voortgaande ontbinding. Hoort maar wat eeuwen later de Apostel Paulus betuigt van alle mensen, geen een uitgezonderd: "Niemand rechtvaardig, niemand verstandig, niemand die God zoekt. Allen afgeweken, onnut, niemand die goed doet, tot zelf niet een toe, hun keel is een geopend graf. Tongen die enkel bedrog spreken. Slangenvergif onder hun lippen vervloekingen en lastering, bitterheid. Moordenaarsvoeten, snel om bloed te vergieten. Vernieling en ellende, waar die doodgevalen zondaar zich ook henenwendt". En de God des Vredes en de Vredevorst kunnen wij van Adam uit niet meer kennen. Dewijl wij dan van nature allen bastaards geworden zijn, zo is er ook geen vreze of eerbied meer voor God in onze ogen. De goedertierenheden, zeiden wij, ze zijn van Eeuwigheid. Daar is het overblijfsel naar de verkiezing Zijner Genade. De Vader sprak: "Mijn Zoon, Ik heb Lief met een Eeuwige Onveranderlijke Liefde. Het zijn Mijn lievelingen, Mijn uitverkorenen. Mijn Zoon wie zal Borg zijn voor dat nageslacht?" "Vader" sprak de Zoon: "Ik kom om Uw Wil te doen. Ik zal alles doen wat Adam vertrapt heeft. Uw wet is in het binnenst van Mijn Ingewand. Vader bereidt Gij Mij het lichaam en Ik zal de zware toorn tegen de zonde wegdragen, doordragen in Mijn Heilig Lichaam en Ziel. Ik zal voleindigen het werk dat Gij Mij op de hand gezet hebt". In de Volheid des Tijds heeft God Zijn Zoon uitgezonden. De engel Gabriel sprak het uit: "De Heilige Geest zal over u komen en de Kracht des Allerhoogste zal u overschaduwen." Maria heeft het gesproken: "Mij de dienstmaagd des Heeren; mij geschiedde naar Uw Woord." De eeuwige Zone Gods, Het eeuwige Woord werd het vlees geworden Woord. Satan moge gedacht hebben, mij is de overwinning, hij vergiste zich.

Hij was Gods Zoon in Enigheid des Persoons. Hij had twee naturen, een Goddelijk en een menselijke. Als God hoefde Hij het Zich geen Roof te achten Zijn Vader in alles gelijk te zijn. Als mens is Hij ons in alles gelijk geworden, uitgenomen de zonden.

Ontzaglijk was de aanval van de satan.

Ontzaglijk was het doemvonnissen de Wet.

Ontzaglijk was de toorn der Wrekende Gerechtigheid, Zijn Zwaard doorboorde Zijn Heilig Kind Jezus. Ontzaglijk was de verlatenheid Gods, het wegzinken in die ontzaglijke angsten der hel.

Zijn Heilig Lichaam hebben wij verwoest, opengereten, zij hebben hun voorn lang getogen, ploegers hebben Zijn rug doorploegd. De doornen zijn in Zijn Gezegende Hoofd geslagen, bespot en bespogen. De nagels gingen door Zijn Gezegende Handen en Voeten. Satan had vrij spel om Hem te bespotten. Ja, alles was op de been, zeer vrome mannen, overpriesters, schriftgeleerden, maar ook ruwe soldaten en moordenaars die Hem lasterden. Het vreselijkste kwam toe God Hem verliet. De zon tok zijn licht in. Hij zonk weg in de Godsvelating, in de buitenste duisternis. Zijn Goddelijke natuur ondersteunde de zwakke menselijke natuur. De laatste penning moest betaald worden, al Gods Deugden op het aller-volmaaktst verheerlijkt. Aller smartelijkst was de Stem van de Koning: "Mijn God, Mijn God, waarom heeft Gij Mij verlaten?"

Met recht mocht de dichter Da Costa zeggen:

O hoe duister hoe ontzettend hartverscheurend, zielsverplettend was dat aangebroken uur.

Toen de losprijs aangebracht werd en het Lam voor ons geslacht werd der gevallen creatuur.

Nu worden wij weer zalig op grond van recht. Nu mag de profeet midden in zijn naamloze ellende weer jubelen: "Het zijn de goedertierenheden des Heeren, dat wij niet vernield zijn." Nu mag ook u weten geliefde gemeente weten waarom, in de jaren die achter u liggen, gij niet zijt weggevaagd. Nu mag gij met uw leraar en de zijne weer moedig verder gaan, omdat volgt: "Dat Zijne

barmhartigheden geen einde hebben.

~ GEEN EINDE ~

-Uw macht is groot Uw trouw zal nooit vergaan. Al wat gij ooit beloofd hebt zal bestaan-

Ons leven op aarde heeft een einde. Ook bij jullie. Velen gaan er door onze gedachten en wij weten dat zij ingegaan zijn in de eeuwige rust. Maar, o wonder van Gods barmhartigheden, voor hen die heengingen, zijn meerdere teruggekomen. Ook uit het Sodom van Hilversum en omstreken heeft den Heeren Zich een gemeente geformeerd. Velen zullen komen van oosten en westen. Dat zijn barmhartigheden geen einde hebben is de bede van ons harte. En ik wens u van ganser harte toe, dat er een gedurig gebed in uw ziele mag zijn, ook voor uw leraar en zijn gezin, dat hij tot in hoge ouderdom ulieden mag prediken die Dierbare Borg en Zaligmaker, voor mensen die niet anders waard zijn dan vernield te worden. En toch ervaren mogen dat zijne barmhartigheden geen einde hebben.

Ik ga eindigen en ik hoop met mijn geliefde vrouw in uw midden te zijn als de tijd daar is dat gij met elkander het 12 ½ jarig jubileum herdenkt. Ulieden da n dagelijks gedenken in onze gebeden met die ons lief zijn, verblijven wij, uw liefhebbende broeder en zuster in Christus, die ons Gode kocht met Zijn Dierbare Bloed.

Gerrit Overduin [1912-1990], Sliedrecht